Śrī Kṛṣṇa Kathāmṛta
Bindu

A Gopal Jiu Kiadó kéthetente megjelenő mini e-magazinja

107. szám | *Pavitropana Ekādaśī* | 2025. augusztus 5.

1 A Bhakta Legyőzi Kṛṣṇát
Ő Isteni Kegyelme A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupāda
Śrī Kṛṣṇa Születése
Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura
3 Az Úr és Társai Megjelenési Napi Fesztiválja
Śrīla Baladeva Vidyābhūṣaṇa: Śrī Aiśvarya-kādambinī – részlet

A Bhakta Legyőzi Kṛṣṇát

Ő Isteni Kegyelme
A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupāda

Habár Kṛṣṇa legyőzhetetlen, mégis szereti, ha a *bhaktája* legyőzi Őt. Ilyen az Ő helyzete. Szívesen megengedte az édesanyjának, Yaśodānak, Rādhārāṇīnak és a barátainak is, hogy legyőzzék. Kṛṣṇát a barátja legyőzte, ezért aztán a vállán kellett, hogy vigye.

Néha azt látjuk, hogy a király egy bohócot tart a társaságában. Ez a bohóc olykor megsérti a királyt, aki pedig élvezi ezt. Volt Bengálban egy Gopāla Bon nevű híres bohóc. Egy nap a király megkérdezte: „Gopāla, mi a különbség közted és egy szamár között?" Ő azonnal megmérte a távolságot a király és saját maga között, és azt mondta: „Mindössze kilencven centi."

Erre mindenki nevetni kezdett. És ezt a sértést a király élvezte. Mert időnként erre van szükség. Ehhez hasonlóan, mindenki magasztalja Kṛṣṇa emelkedett helyzetét. Kṛṣṇa a Legfelsőbb Úr. Vaikuṇṭhán csak dicsőítik. De Vṛndāvanban Kṛṣṇa szabadon elfogadhatja a sértéseket a *bhaktáitól*. Az emberek nem tudják, milyen a *vṛndāvanai* élet! A *bhakták* tehát nagyon kiemelkedő helyzetben vannak! Rādhārāṇī megparancsolja a *gopīknak*: „Ne engedjétek, hogy Kṛṣṇa idejöjjön!" Kṛṣṇa pedig nem tud odamenni, és csak hízeleg a *gopīknak*: „Kérlek, engedjetek! Hadd menjek!" „Nem, nem. Nincs ilyen utasítás. Nem mehetsz!„

És Kṛṣṇának ez tetszik!

Lecke: Az odaadás Nektárja
1973. január 30., Kalkutta

Śrī Kṛṣṇa Születése

A következő, eredetileg a Sajjana-toṣaṇī 1931. szeptemberi számában megjelent cikknek nem volt megadva a szerzője, viszont mivel Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura szerkesztette a havonta megjelenő lapot, ezért vagy közvetlenül Ő írta, vagy felügyelte annak a megírását.

A szentírások bizonyítékai szerint Śrī Kṛṣṇa mintegy ötezer évvel ezelőtt nyilvánította meg isteni *līlāját*, a legkedvezőbb születését az érzékek által észlelhető világban. Az Istenség Legfelsőbb Személyisége Mathurā szent városában született meg.

E szentírási hivatkozások (bizonyítékok) alapján Śrī Kṛṣṇa imádatát néhányan egy történelmi hős imádatával keverték össze. Ez azért történt, mert voltak olyanok – még azok között is, akik magukat Jézus Krisztus isteni természetének hívőiként tartják számon –, akik indokolatlanul azt feltételezték, hogy elismerten emberi szülőktől való születése Śrī Kṛṣṇa emberi mivoltának bizonyítéka.

Az „inkarnáció" vagy „húsba való bezártság" rendellenes kifejezést az úgynevezett teológusok találták ki, hogy kifejezzék Krisztus születésének csodáját. Azt mondják Róla, egy halandó testet öltött magára, hogy tapasztalatot szerezzen, és e tapasztalás által szabadítja meg az emberi fajt a test által örökölt szenvedéstől. Az, hogy e teológusok Krisztus alászállását csodának tekintik isteni természetének tiszteletéből ered. Ha Krisztust úgy fogadnák el, hogy földi halandóként született, akkor egy egyszerű történelmi személyiséggé válna, ez pedig hatalmas megkönnyebbülést jelentene mindazok számára, akik a saját szennyezett intelligenciájuk segítségével

próbálják megérteni isteni természetét. Továbbá ha Krisztus földi halandóként lenne elfogadva, akkor az ilyen írók többé nem lennének kénytelenek elismerni egy, az emberi társadalom törvényein kívül álló történelmi inkarnáció tanának abszurditását.

Ahhoz, hogy Śrī Kṛṣṇa születésének természetét megértsük, meg kell szabadulni a „történelmi inkarnáció" fenti értelmezésétől. Śrī Kṛṣṇa saját isteni formája a halandó szemek számára egy szokásos módon megszületett emberi csecsemő alakjában vált láthatóvá. Ez az esemény azonban az isteni örök és transzcendentális születésének egy valódi megnyilvánulása volt. Ezt a transzcendentális természetet egyetlen feltételekhez kötött lélek sem érzékelhette és soha nem is érzékelheti. A Legfelsőbb Maga választotta, hogy emberi gyermek alakjában mutassa meg Magát, hogy felfedjen egy eseményt, mely az istenivel kapcsolatban áll. Azonban ennek a kapcsolatnak a természete a feltételekhez kötött lelkek korlátozott értelme számára teljes mértékben felfoghatatlan. Ezen kritériumok alapján a szentírások elbeszélői megakadályozzák, hogy Śrī Kṛṣṇa születésébe bármilyen, a halandó születésből vagy történelmi eseményből származó hiányosság bekerülhessen.

Az Isten fia elvet – örök, transzcendentális értelemben véve – az isteni alászállás (*avatāra*) tana fenntartások nélkül elfogadja. Ezt a tanítást tévesen inkarnálódásnak nevezték el, mivel az alászállás folyamata nem utal olyasmire, hogy az isteni mulandó testet fogadna el azért, hogy halandó szenvedésen keresztülmenve az emberiség számára szolgálatot végezzen. Ezzel épp ellentétesen az isteni alászállás tanítása azt jelenti, hogy Istent – hétköznapi értelemben véve – soha, semmilyen módon nem lehet korlátozni. Vagyis a hétköznapi és a tisztán lelki között örök és összeegyeztethetetlen különbség áll fenn, melyek közül az utóbbi a független valóság megfelelő természete, az isteni tetteinek valósága. A hétköznapi valóság örökké, mint árnyéka, vagy még inkább annak – torz és beteges – tükörképe követi az abszolútat. Az isteni valóság lelki cselekedetekkel teli, és csak – ahogyan azt a feltételekhez kötött lélek korlátozott elméjén keresztül lehet látni – homályosan, felfoghatatlanul tükröződik e világ tetteiben.

A Śrī Madhva tanítványi láncolatában, és egy generációval Śrī Caitanya előtt lévő Śrī Mādhavendra Purīt tekintik az első vallási prédikátornak, aki megvalósította a Śrī Kṛṣṇa iránti szeretetteljes szolgálat természetét, ahogy azt a *Bhāgavatam* tizedik *skandhája* leírja. Ezt aztán Śrī Kṛṣṇa Caitanya tanítása és gyakorlata, a legmagasabb és legteljesebb imádatként, teljes mértékben hirdette. Śrī Caitanya a Vrajában élő tehénpásztorlányok által végzett isteni imádatot minden más formánál magasabbnak nyilvánította. Ugyanez az autoritás hirdeti azt is, hogy Vraja legkiválóbb *gopījának*, Śrī Rādhikānak az imádata a legmagasabb, minden más formát magába foglaló és túlszárnyaló imádat. Śrī Kṛṣṇa tizenegy éves koráig élt Vrajában. Ezért Śrī Caitanya követői Śrī Rādhikā az ifjú Kṛṣṇa iránt érzett szerelmes imádatát tekintik Śrī Kṛṣṇa tökéletes szolgálatának. Śrī Kṛṣṇa imádata olyan kimagaslóan páratlan, hogy az Úr inkább örökké Śrī Rādhikā hangulatába akar kerülni, hogy megízlelhesse szolgálatának édességét. Śrī Kṛṣṇa, Aki Śrī Rādhikā hangulatát és szépségét öltötte Magára; Śrī Kṛṣṇa Caitanya – a tökéletes szolgálat végső forrása. Sem Kṛṣṇa gyermekkora, sem pedig ifjúkori kapcsolatai nem tartoznak a hétköznapi világhoz. Akik komolyan meg akarják ismerni valódi transzcendentális természetüket, azok ezt Śrī Kṛṣṇa Caitanya indokolatlan kegyéből tehetik. A szentírás tanúsága szerint mivel egyedül Ő képes teljes mértékben gyakorolni azt, amit tanít, Ő a világ egyetlen tanítója. Éppen ezért a szentírások kijelentik, hogy a minden mást kizáró, Śrī Kṛṣṇa szolgálatára irányuló őszinte vágy az egyetlen módja annak, hogy valaki e szolgálatot elérhesse. Ezt pedig csak a Śrī Kṛṣṇa Caitanya erejét birtokló és alkalmazó lelki tanító kegyéből lehet elérni.

Anélkül, hogy a feltételekhez kötött lélek megváltásának teljes rendszerét világosan észben tartanánk, az Istennek végzett szolgálatot hajlamosak lehetünk összekeverni azokkal a hétköznapi tettekkel, melyeket a korlátozott illuzórikus eredmény eléréséért végeznek. Hétköznapi nézőpontból Isten imádata értelmetlennek tűnhet. Ha létezik Istennek bármiféle szolgálata, annak teljesen mentesnek kell lennie minden világi ártalmas dologtól. Sőt, teljes mértékben és soha véget nem érő módon fejlődve kell kielégítenie a feltételekhez kötött lélek minden tehetségének minden törekvését.

Egy feltételekhez kötött lélek legértékesebb birtoka az egyéni természete, a személyisége. Biztos szeretne lenni jelenlegi személyiségének lényegi folytonossága felől azáltal, hogy egyéni reményei és feladatai személyes reményei szerint beteljesülnek. Más szóval, elemzéssel megállapítható, hogy a lélek valódi

természete kognitív. E kognitív természet akar megbizonyosodni tökéletes beteljesülése felől. Azért akarja ezt a beteljesülést, mert nem elégedett jelenlegi helyzetével. A szentírások azt mondják, e természet csak úgy válhat elégedetté, hogy őszintén és elfogulatlanul ráébred arra, hogy amit jelenlegi korlátozott reményei ajánlanak, az sosem képes azt nyújtani, amire igazán vágyik. Ezért ha a feltételekhez kötött lélek valódi elégedettséget akar, akkor reményeinek és környezetének radikális változása elkerülhetetlen. Jelenlegi eszközével egy ilyen léleknek (sem jelenleg, sem a jövőben) nincs hozzáférése ahhoz a szinthez. Ha a teljes elégedettség állapota elérésének lehetőségét elfogadjuk, akkor ez azzal jár, hogy az ilyen eszköz nem tekinthető az önvaló szerves részének. Végső soron a feltételekhez kötött lélek számára jelenlegi eszközét az igazi önvaló szükségletének megvalósítása során akadályként, s nem pedig természetéből adódó eszközként látni nem vezet önpusztításhoz.

A feltételekhez kötött lélek számára a problémát az jelenti, hogy romlatlan és teljesen kiterjesztett személyiségét egy olyan szférába vigye, ahol minden tehetségét tökéletesen kielégítő módon gyakorolhatja. A fizikai tudományok felfedezései bizonyos mértékben sikeresek abbéli törekvéseikben, hogy meggyőzzenek: e problémának a megoldása a közönséges anyag síkján található. De az anyagi tudományok – földi győzelmeiktől büszkén – megtanultak ferde szemmel nézni pontosan arra a problémára, aminek a lélek önmagát kiteszi. (Semmilyen szinten sem jut eszükbe az idejüket olyasmire pazarolni, amiről azt feltételezik, hogy nem jobb, mint az elme megfelelő világi elfoglaltság híján gyakorolt tétlen képzelődése.) E modern gondolati iskolákban képzett kritikusok alkalmatlannak érzik magukat, amikor úgy látják, a vallás e problematikájának kutatására van szükség. Azok pedig, akik kitartóak e kutatásban, mely semmilyen földi jó felfedezésével sem jutalmazza a résztvevőit, az anyagi tudományok következtetéseinek segítségül hívását érzik szükségesnek azért, hogy megtalálják az abszolútat. De kutyából nem lesz szalonna!

Śrī Kṛṣṇa az abszolút, s az anyagi tudományok következtetései nem alkalmazhatók Rá, mivel azok egyike sem azon a síkon van, ahol Ő. Ahhoz, hogy valakinek az abszolút síkhoz hozzáférése legyen, meg kell valósítania lelki önvalóját. A durva- és az elmetest külső fedőrétegeinek, melyekkel a feltételekhez kötött lélek összetéveszti magát, nincsenek eszközeik ahhoz, hogy a lelki síkot megközelítsék. A materialista tudósoknak – saját racionális természetük folyamatos sugallatai ellenére – lehetőségük van elutasítani, hogy az abszolút létezésében higgyenek. Valójában ez az, amit az ateisták tesznek. Azért, hogy ne higgyenek az abszolútban, elutasítják, hogy racionálisak legyenek. De a fizikai tudományok egyetlen tiszavirág életű felfedezése sem lesz soha sikeres a figyelmen kívül hagyott lélek örök kutatásának elfojtásában.

Az Abszolút rendelkezik egy különleges személyiséggel, ami minden, az anyagi és a lelki létezés eredete. Az Abszolút Személynek van egy sajátos Neve és egy sajátos teste. E tekintetben van egy felfoghatatlan, de megvalósítható hasonlóság az ember helyzete és Śrī Kṛṣṇa között. Śrī Kṛṣṇa egyszerre megszületetlen (földi értelemben) és örökké megszületett (lelki síkon). Śrī Kṛṣṇa örök születését csak azok képesek észlelni, akik a lelki megvalósítás igen fejlett szintjére jutottak. Śrī Kṛṣṇa örök születését a tökéletesen tiszta lelki lényegben – a szentírások nyelvével kifejezve *Vasudevában* – nyilvánítja meg. E valóság nem tartozik az ember parányi lelkéhez, de egy tiszta lélek számára megismerhetővé teheti Őt. Vāsudeva kegyéből a parányi lélek képes megvalósítani Śrī Kṛṣṇa születésének isteni eseményét, amely máskülönben hozzáférhetetlen. ✡

Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura (szerk.):
Śrī Sajjana-toṣaṇī.
XXIX. évfolyam, 3. szám, 9. oldal
Sri Chaitanya Math. Mayapur. Gaurabda 420.

Az Úr és Társai Megjelenési Napi Fesztiválja

Śrīla Baladeva Vidyābhūṣaṇa:
Śrī Aiśvarya-kādambinī – részlet

A lótusszemű Úr Kṛṣṇa, minden transzcendentális bőség és dicsőség mestere belépett Vasudeva Mahārāja testébe és megjelent Nanda Mahārāja előtt. Ez a két tanult és emelkedett személy, Vasudeva és Nanda aztán a feleségeiknek adták Őt, akik pedig fiukként ragaszkodtak Hozzá. Mivel Kṛṣṇa behatolt a méhükbe, ezért a két barátnő, Devakī és Yaśodā igen megszépült. Villámhoz hasonlóan ragyogó megjelenésükkel örömet szereztek a jámbor *bhaktáknak* és gyötrelmet okoztak az irigy démonoknak.

Amikor az Úr Mukunda, Kṛṣṇa ebben a világban megnyilvánult, megszólaltak a hangszerek, a fák és a

virágok kivirágoztak, és a *brāhmaṇák* és a *bhakták* szíve is így tett a boldogságtól. A fogyó hold nyolcadik éjszakáján éjfélkor, amikor a Rohiṇī csillag a Holdhoz közel állt, Vraja királynője ikreket szült, az Úr Harit és Durgā istennőt. Ugyanebben a pillanatban Devakī is szült egy gyermeket, az Úr Harit. Amikor az Úr így megjelent, a tiszta szívű *bhaktákat* elöntötte az öröm.

Vasudevát is elárasztotta az öröm, amikor meglátta a fiát, Akiről tudta, hogy az Istenség Legfelsőbb Személyisége, s elméjében több millió tehenet adományozott. Mivel félt Kaṁsától, a határtalan erővel rendelkező kisfiát gyorsan elvitte a bátyjához, Vraja királyához. Amikor Kṛṣṇát Nanda otthonában hagyta, akkor Yaśodā lányát magához vette, és később odaadta Kaṁsa királynak. Az Úr Kṛṣṇa felfoghatatlan energiája által a Devakītól és Yaśodātól született két Kṛṣṇa pedig egy kicsi gyermekké vált. Nanda Mahārāja a társaitól megtudta az igazságot fia születéséről, Aki az Istenség Legfelsőbb Személyisége volt. Túláradó örömben úszva drága ruhákba öltözött, pompás ékszereket vett fel, és a legjobb *brāhmaṇákkal* a *śruti-śāstránák* megfelelően elvégeztette a születési ceremóniát. Természetéből adódóan nagylelkű, és az Istenség Legfelsőbb Személyiségében teljes hittel rendelkező személy volt. Fia születése ünneplésének öröme által legyőzve a *brāhmaṇáknak* adományozott kétmillió szépen feldíszített tehenet a borjaikkal együtt, valamint hét hegynyi gabonát, rengeteg drágakővel, arany ékszerekkel és értékes ruhákkal együtt. Minden egyes tehén az alkalomnak megfelelően gondosan fel volt díszítve. Mindennek láttán Vraja népe csak csodálkozott.

A *brāhmaṇák*, a *sūták* (régi történetek hivatásos éneklői), *māgadhák* (királyi családokról szóló történetek hivatásos éneklői) és a *vandīk* (általános imákat éneklők) kedvező imákat énekeltek. A zenészek zenéltek és csodás éneklés illetve táncolás vette kezdetét. Nanda Mahārāja fiának kedvező transzcendentális tulajdonságairól hallva a *gopákat* elöntötte a boldogság. Mindannyian szépen felöltöztek és felékszerezték magukat, majd értékes ajándékokkal a kezükben Vraja királyának otthonába mentek. Vrajapura hölgyei szintén csodálatosan színes ruhákat vettek fel, gyönyörű drágaköves fülbevalókkal, bokaperecekkel, nagyszerű nyakláncokkal ékesítve, kezükben ajándékokkal mentek a palotába arra vágyva, hogy Kṛṣṇát láthassák. Vraja lakóinak hangját „Jaya!” felkiáltások díszítették miközben ghít, joghurtot és kurkumát spricceltek mindenfelé. A király udvarában Brahmā, Śiva, Sanatkumāra úgy táncolt, mintha megőrült volna. Vraja királya nagy örömmel fogadta a barátait és rokonait, s számtalan értékes ékszert, ruhát, illatos füstölőt és parfümöt ajándékozva elégítette ki minden vágyukat. Fia születésnapján Nanda Mahārāja ragyogott a boldogságtól. Szélesre tárta kincstára kapuit és korlátokat nem ismerve adományozott. A koldusok boldogságban elmerülve hangosan dicsőítették a király minden vágyukat kielégítő adományait.

Először még mérni lehetett Vraja királyának és alattvalóinak boldogságát, de amikor a gyermek Kṛṣṇa, a Legfelsőbb Úr megérkezett, e boldogság egyszeriben mérhetetlenné vált. Kṛṣṇa mögött jött Śrī Balarāma, Śrīdāmā, Ujjvala és sok más gyerek is, és hatalmas ragyogásukkal olyanná tették Vraját, mint egy ékszerhegy csúcsa. Transzcendentális dicsőséggel és gazdagsággal eltelve Govinda és a fiúk a Nanda Mahārāja vezette tehépásztorok otthonait bolgossággal töltötték meg Vrajabhumiban.

Habár az Úr Kṛṣṇa, Nanda Mahārāja fia, az Istenség Legfelsőbb Személyisége, minden élőlény végső célja, Ő mégis a mérhetetlen szépséggel és számtalan transzcendentális tulajdonsággal rendelkező, Kīrtidā devī lányaként, Vraja szent hajlékán megjelenő Śrī Rādhāt tekinti élete legfelsőbb céljának. ❁

– Baladeva Vidyābhūṣaṇa: *Śrī Aiśvarya-kādambinī*
Kuśakratha dāsa (ford.)
The Krishna Institute. Los Angeles. 1987.
– Baladeva Vidyābhūṣaṇa: *Śrī Aiśvarya-kādambinī*
www.granthamandira.org

Śrī Kṛṣṇa Kathāmṛta Bindu

Kéthetente megjelenő
ingyenes e-magazin

Kiadja: Gopal Jiu Kiadó
Sri Krishna Balarama Mandir
National Highway No. 5
IRC Village
Bhubaneswar, Odisha, India 751015
Email: katha@gopaljiu.org
Website: www.gopaljiu.org

A Gopal Jiu Kiadó a Krisna-tudatú Hívők Nemzetközi Közösségének (ISKCON) része. ISKCON Alapító-*Ācārya* Ő Isteni Kegyelme A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupāda

Magyar változat: Japablog

Ő Isteni Kegyelme A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupāda könyveiből, leveleiből és előadásaiból származó idézetek © Bhaktivedanta Book Trust.

Minden egyéb anyag, ha másként nincs feltüntetve © ISKCON Gopal Jiu Kiadó. Minden jog fenntartva. A Bindu elektronikus vagy nyomtatott módon, változatlan tartalommal történő terjesztése engedélyezett.